

UZASADNIENIE

M. N. (1) poznał A. G. na targowisku w T.. A. G. sprzedawał słodycze. M. N. (1) i A. G. umówili się, że wspólnie pojedą poza T. na tzw. „kradzieże sklepowe”. W dniu 10 września 2015 roku A. G. i M. N. (1) pojechali do W. samochodem marki N. (...) o nr rej. (...). Pojazdem tym kierował M. N. (1), do którego samochód należał. Zatrzymali się na parkingu przy sklepie (...) przy ul. (...) w W.. W sklepie (...) na stoisku ze słodyczami dokonali kradzieży 8 sztuk bombonierek E. C., 4 sztuk bombonierek R., 20 czekolad M. O. i 20 sztuk czekolad E. C., 17 sztuk czekolad E. O. i 6 sztuk czekolad C., których łączna wartość wyniosła 759,35 złotych na szkodę (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w K. Oddział w W.. W sklepie (...) podeszli razem do kasy. A. G. stanął przy kasie, przy której była obsługiwana inna osoba. W tym samym czasie M. N. (1) wyszedł ze sklepu nie płacąc za towar. Po wyjściu ze sklepu (...) poszedł do samochodu, gdzie miał czekać na A. G.. W tym samym czasie A. G. został zatrzymany przez Policję. Funkcjonariusze Policji dokonali zatrzymania także M. N. (1).

W dniu 10 września 2015 roku M. N. (1) i A. G. byli także w sklepie (...) przy ul. (...) w W.. Skierowali się do stoiska ze słodyczami, skąd zabrali w celu przywłaszczenia 44 sztuki czekolad o łącznej wartości 483,56 złote na szkodę (...) Spółka akcyjna w K. Oddział w W..

dowód:

- wyjaśnienia M. N. (1) – **k. 15, 20, 22-23, 94v-95;**
- zeznania świadka A. S. – **k. 71-72;**
- zeznania świadka A. K. – **k. 74-74v, 76-76v;**
- protokół zatrzymania osoby – **k. 3;**
- protokołu przeszukania osoby – **k. 5-7;**
- protokół zatrzymania rzeczy – **k. 8-10;**
- protokół odtworzenia zapisu monitoringu – **k. 59-60v;**

M. N. (1) ma 38 lat, wykształcenie podstawowe, z zawodu jest murarzem – tynkarzem. Nigdzie nie pracuje, utrzymuje się z pomocy opieki społecznej i zasiłków w wysokości około 311 zł miesięcznie. S. wolnego, ojciec jednego dziecka w wieku 12 lat. M. N. (1) nie posiada żadnego majątku.

dowód:

- informacja o dochodach – **k. 55;**
- dane osobopoznawcze – k. 31;
- informacja z (...) k. 53;
- informacja Starostwa Powiatowego w T. – k. 58;

M. N. (1) był dotychczas wielokrotnie karany. Opisanych czynów dopuścił się w warunkach recydywy określonej w art. 64 § 1 kk, będąc uprzednio skazany wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego w Toruniu z dnia 23 lipca 2010 roku, sygn. akt VIII K 746/09 między innymi za przestępstwa z art. 278 § 1 kk.

dowód:

- dane o karalności – **k. 33-34**;
- odpis wyroku łącznego w sprawie VIII K 746/09 – **k. 37-38v**;
- odpis wyroku w sprawie VIII K 407/03 – **k.39** ;
- odpis wyroku w sprawie VIII K 117/01 – **k. 40-41**;
- odpis wyroku w sprawie II K 2308/95 – **k. 42 – 43**;
- odpis wyroku w sprawie II K 320/97 – **k. 44-44v**;
- odpis wyroku w sprawie II K 249/97 – **k. 45- 47**;
- odpis wyroku łącznego w sprawie VIII K 108/04 – **k. 48-49**;
- odpis wyroku łącznego w sprawie VIII K 1020/03 – **k. 50 – 50v**;
- odpis wyroku łącznego w sprawie VIII K 746/09 – **k. 54 – 55**;
- odpis wyroku w sprawie III K 545/14 – **k. 56 – 57v**;

M. N. (1) przesłuchany w charakterze podejrzanego na etapie postępowania przygotowawczego przyznał się do popełnienia zarzucanych mu czynów. Wyjaśnił, że w dniu 10 września 2015r. wraz z A. G. swoim samochodem marki N., przyjechali do W. na „kradzieże sklepowe”, gdzie odwiedzili sklepy (...) oraz T. i zabrali z nich słodycze. **(k. 15)**

W toku kolejnego przesłuchania na etapie postępowania przygotowawczego M. N. (1) również przyznał się do popełnienia zarzucanych mu czynów i podtrzymał wcześniej złożone wyjaśnienia oraz wyraził gotowość do dobrowolnego poddania się karze. **(k. 20)**

W trakcie przesłuchania przed prokuratorem w dniu 11 września 2015 roku M. N. (1) także przyznał się do popełnienia zarzucanych mu czynów i oświadczył, iż chciałby dobrowolnie poddać się karze po 6 miesięcy pozbawienia wolności za każdy z zarzucanych mu czynów i łącznej karze 10 miesięcy pozbawienia wolności z zobowiązaniem do naprawienia szkody wyrządzonej popełnionym przestępstwem. **(k. 22-23)**

W piśmie procesowym, które do Sądu wpłynęło w dniu 05 maja 2016 roku M. N. (1) zwrócił się do Sądu z wnioskiem o warunkowe zawieszenie kary pozbawienia wolności uzgodnionej z prokuratorem, zaznaczając, że może również odpracować na cele społeczne szkodę, którą wyrządził dokonanymi kradzieżami. M. N. (1) podniósł, że ma na utrzymaniu córkę w wieku 12 lat, która choruje. **(k. 83)**

Na etapie postępowania przed Sądem M. N. (1) także przyznał się do popełnienia zarzucanych mu czynów. Nie składał wyjaśnień. Złożył wniosek w trybie art. 387 kpk (k. 94v) o wymierzenie kary bezwzględnej 10 miesięcy pozbawienia wolności, obowiązku naprawienia szkody i zwolnienie od kosztów sądowych. Wniosek oskarżonego zyskał akceptację Sądu.

Przystępując do oceny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego należy stwierdzić, iż daje on podstawy do przypisania oskarżonemu sprawstwa zarzucanych mu czynów, tj. dwóch występków opisanych w art. 278 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk. Jednoznacznym i bezpośrednim dowodem obciążającym M. N. (1) są jego wyjaśnienia złożone w toku postępowania przygotowawczego. Oskarżony w szczegółowy sposób przedstawił przebieg zdarzeń będących przedmiotem niniejszego postępowania. Z treści jego wyjaśnień wynika, iż w dniu 10 września 2015 roku przyjechał wspólnie z A. G., aby razem dokonać tzw. kradzieży sklepowych. Sąd ocenił wyjaśnienia M. N. (1) za zasługujące na to, aby dać im wiarę. Są one jednoznaczne, szczegółowe i przede wszystkim znajdują odzwierciedlenie w pozostałym zgromadzonym w sprawie materiale dowodowym. Z wyjaśnień M. N. (1) wynika, że po przyjeździe do W. działając wspólnie i w porozumieniu z A. G. dokonali kradzieży ze sklepu (...) oraz ze sklepu (...). Potwierdza

to protokół odtworzenia zapisu z monitoringu z płyty DVD oraz zeznania bezstronnych świadków. Zarejestrowany z kamer sklepowych zapis monitoringu jest wyraźny i pozwala na jednoznaczną identyfikację osób uczestniczących w zdarzeniach oraz czynności, które wykonują. Ponadto wyjaśnienia złożone przez M. N. (1) w pełni korespondują z zeznaniami świadków, to jest z zeznaniami świadka A. S. i A. K., których dopełnieniem są dokumenty w postaci: notatki urzędowej, protokołu zatrzymania osoby, protokołu przeszukania osoby, protokołu zatrzymania rzeczy, pokwitowań odbioru rzeczy. Zeznania wskazanych powyżej świadków Sąd uznał za wiarygodne, nie znajdując podstaw do kwestionowania ich prawdziwości, podobnie jak i wyszczególnione powyżej dokumenty, których treści żadna ze stron nie poddawała w wątpliwość.

Nie budziła wątpliwości także Sądu wiarygodność dowodów z dokumentów zgromadzonych w sprawie. Dowody te zostały sporządzone przez uprawnione do tego podmioty w granicach przysługujących im uprawnień, na podstawie przepisów prawa i dla celów postępowania karnego. Autentyczność ani treść tych dokumentów nie była kwestionowana, a Sąd z urzędu nie dopatrył się okoliczności negatywnie wpływających na ich wiarygodność.

Stwierdzić należy, że w świetle zebranego materiału dowodowego zaproponowana przez oskarżyciela publicznego kwalifikacja prawna z art. 278 § 1 kk w stosunku do oskarżonego M. N. (1) okazała się prawidłowa. Przedmiotem ochrony czynu zabronionego stypizowanego w art. 278 § 1 kk jest własność, posiadanie oraz inne prawa rzeczowe i obligacyjne do rzeczy ruchomej, co rozumieć należy jako wyodrębniony i mogący samodzielnie występować w obrocie przedmiot materialny, który przedstawia wartość majątkową. Zachowanie się sprawcy przestępstwa kradzieży polega na zaborze cudzej rzeczy ruchomej w celu przywłaszczenia. Przez zabór należy rozumieć bezprawne wyjęcie rzeczy spod władztwa osoby dotychczas nią władającej i objęcie jej we własne władanie przez sprawcę. Dopuścić się go może osoba, która nie ma w ogóle prawa rzeczą rozporządzać. Do wypełnienia znamion przestępstwa kradzieży konieczne jest zaistnienie okoliczności, że wyjęcie rzeczy spod władztwa następuje wbrew woli osoby nią władającej, a także bez żadnej ku temu podstawy. Przy przestępstwie kradzieży działanie sprawcy należy uznać za ukończone z chwilą, gdy sprawca „zawładnął rzeczą, objął ją w swoje posiadanie, bez względu na to, czy zdołał następnie zamiar rozporządzania tą rzeczą jako swoją urzeczywistnić czy też nie”. Przestępstwo z art. 278 § 1 kk należy do kategorii przestępstw kierunkowych, co oznacza, że zachowanie sprawcy ukierunkowane jest na ściśle określony cel, jakim jest przywłaszczenie cudzej rzeczy ruchomej. Do wypełnienia znamion przestępstwa z art. 278 § 1 kk „nie wystarcza zatem, aby sprawca godził się na możliwość przywłaszczenia. Niezbędne jest tu wykazanie, że sprawca miał świadomość znaczenia swojego działania, tzn. zmierzał do przywłaszczenia rzeczy i jednocześnie chciał przywłaszczyć sobie cudzą rzecz”. Zabór rzeczy musi następować w celu przywłaszczenia, tzn. włączenia przez sprawcę rzeczy do swojego majątku połączonego z trwałym pozbawieniem władztwa nad rzeczą jej dotychczasowego właściciela. Zachowania oskarżonego w pełni realizują znamię „kradzieży”. Przypisaniu oskarżonemu M. N. (1) odpowiedzialności w tym zakresie nie stoi na przeszkodzie fakt, iż to nie on zabrał wszystkie słodycze a jedynie część z nich. Działał bowiem wspólnie i w porozumieniu z inną osobą. Istotą współsprawstwa jest to, że każdy ze współsprawców odpowiada za zrealizowanie całości przestępstwa wspólnie i w porozumieniu, a więc odpowiada także za te elementy czynu, których sam nie zrealizował. Dla odpowiedzialności każdego decydujący jest zakres porozumienia, które obejmując całość akcji przestępczej, spaja w jedno zachowania poszczególnych współdziałających (wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z 14 kwietnia 2008r. w sprawie sygn. akt II AKa 210/07, Krakowskie Zeszyty Sądowe 2008/38/38), zaś zachowanie współsprawcy polega na tym, że działa on z zamiarem wspólnej realizacji znamion czynu, na wspólny rachunek, zgodnie z przyjętym podziałem ról (postanowienie Sądu Najwyższego z 5 grudnia 2007r. w sprawie sygn. akt V KK 120/07, Prokuratura i Prawo 2008/11/1/7). W przedmiotowej sprawie Sąd ustalił, iż przestępcze porozumienie zostało zawarte jeszcze przed popełnieniem czynu zabronionego i oskarżony M. N. (1) i A. G. wspólnie uzgodnili, że w dniu 10 września 2015 roku przyjadą do W. celem dokonania kradzieży. Razem też poszli do sklepów, w którym każdy z nich miał zabierać słodycze z półek sklepowych. Tym samym oskarżonemu można przypisać wypełnienie wszystkich znamion omawianego występku.

W ramach zarzucanych oskarżonemu M. N. (1) w pkt I i II aktu oskarżenia czynów, Sąd uznał, iż oskarżony dopuścił się ich, działając w warunkach ciągu przestępstw. W obu przypadkach swym zachowaniem oskarżony wyczerpał ustawowe znamiona występkę z art. 278 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk, a zatem wszystkie czyny będące przedmiotem

niniejszego postępowania wyczerpują te same przepisy. M. N. (1) zarzucanych mu czynów dopuścił się w krótkich odstępach czasu, gdzie poszczególne czyny zostały popełnione tego samego dnia. Czyny te zostały przez oskarżonego popełnione w podobny, wręcz identyczny sposób. M. N. (1) wszystkich przypisanych mu czynów dopuścił się w warunkach powrotu do przestępstwa określonych w art. 64 § 1 kk, będąc uprzednio skazany wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego w Toruniu z dnia 23 lipca 2010 roku, sygn. akt VIII K 746/09 między innymi za przestępstwa z art. 278 § 1 kk.

Zgodnie z art. 278 § 1 kk kto zabiera w celu przywłaszczenia cudzą rzecz ruchomą podlega karze pozbawienia wolności od 3 miesięcy do lat 5. Zgodnie zaś z art. 64 § 1 kk w warunkach powrotu do przestępstwa określonego w tym przepisie, Sąd może wymierzyć karę do górnej granicy ustawowego zagrożenia zwiększonego o połowę. Natomiast zgodnie z art. 91 § 1 kk jeżeli sprawca popełnia w krótkich odstępach czasu, z wykorzystaniem takiej samej sposobności, dwa lub więcej przestępstw, zanim zapadł pierwszy wyrok, chociażby nieprawomocny, co do któregośkolwiek z tych przestępstw, sąd orzeka jedną karę określoną w przepisie stanowiącym podstawę jej wymiaru dla każdego z tych przestępstw, w wysokości do górnej granicy ustawowego zagrożenia zwiększonego o połowę, tj. 7 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności.

Przyjęcie, iż M. N. (1) dopuścił się zarzucanych mu czynów w warunkach ciągu przestępstw z art. 91 § 1 kk skutkowało wymierzeniem oskarżonemu jednej kary za wszystkie przypisane mu przestępstwa. Wymierzając oskarżonemu M. N. (1) karę za czyny, których dopuścił w warunkach ciągu przestępstw Sąd uwzględnił okoliczności łagodzące i obciążające, mając na uwadze dyrektywy wymiaru kary określone w art. 53 kk. Przy określeniu wymiaru kary Sąd wziął pod uwagę dotychczasowy sposób życia oskarżonego, jego właściwości i warunki osobiste. Sąd jako okoliczność obciążającą potraktował w szczególności fakt uprzedniej karalności oskarżonego, co bezspornie przemawia na niekorzyść oskarżonego. M. N. (1) w przeszłości był wiele razy karany sędownie, w tym za przestępstwa przeciwko mieniu, natomiast zarzucanych mu czynów dopuścił się w warunkach powrotu do przestępstwa. Zatem nie można przyjąć, iż popełnienie przez niego przestępstw z art. 278 § 1 kk było zdarzeniem jednorazowym. Oceniając społeczną szkodliwość czynów oskarżonego jako wysoką Sąd odwołał się do definicji zawartej w art. 115 § 2 kk. Sąd miał na względzie zarówno rodzaj naruszonego przestępstwem dobra, jakim jest cudza własność, sposób i okoliczności ich popełnienia, jak i postać zamiaru (bezpośredni) oraz motywację M. N. (1), który działał z niskich pobudek osiągnięcia korzyści majątkowej. Sąd wziął pod uwagę również znaczny stopień zawinienia oskarżonego. W chwili popełnienia przestępstw oskarżony był osobą dorosłą w rozumieniu art. 10 § 1 kk (a contrario), nie zachodziły przy tym okoliczności wyłączające jego poczytalność lub wskazujące, że nie zdawał sobie sprawy z bezprawności swych zachowań. Sąd ważąc wobec oskarżonego wymiar kary miał na względzie również okoliczności łagodzące. Sąd miał na względzie i to, że wartość szkody nie była tak duża, ponadto prawie cały skradziony towar został przez sklep odzyskany. Do okoliczności łagodzących Sąd zaliczył oskarżonemu przyznanie się do winy, ujawnienie okoliczności przestępstwa, jak również złożenie wniosku o dobrowolne poddanie się odpowiedzialności i wydanie wyroku skazującego bez przeprowadzenia rozprawy.

Mając zatem na uwadze wskazane powyżej okoliczności obciążające i łagodzące Sąd za ciąg przestępstw z art. 278 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk wymierzył M. N. (1) na podstawie art. 278 § 1 kk i art. 91 § 1 kk karę 10 miesięcy pozbawienia wolności. Sąd baczyl, aby dolegliwość wymierzonej kary nie przekraczała stopnia winy oraz społecznej szkodliwości czynów. Sąd uznał, że wymierzona kara za popełnione przestępstwa będzie adekwatna do stopnia zawinienia oraz społecznej szkodliwości czynów oskarżonego. W ocenie Sądu kara w orzeczonym wymiarze spełni także stawiane jej cele zapobiegawcze i wychowawcze w odniesieniu do oskarżonego, jak też w sposób prawidłowy wpłynie na kształtowanie świadomości prawnej społeczeństwa. Sąd uwzględnił więc wymagania z zakresu prewencji indywidualnej i ogólnej oraz potrzeby kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa.

Zastosowanie przepisu art. 91 § 1 kk przy wymierzeniu kary stanowiło okoliczność wpływającą na zaostrenie sądowego wymiaru kary wymierzonej M. N. (1). Wskazany powyżej przepis pozwala na wymierzenie kar do górnej granicy ustawowego zagrożenia zwiększonego o połowę.

Sąd uznał, że w przypadku oskarżonego M. N. (1) nie zachodzą przesłanki, które uzasadniałyby skorzystanie z dobrodziejstwa warunkowego zawieszenia wykonania kary pozbawienia wolności. Sąd dokonał w przedmiotowej sprawie wnikliwej oceny postawy oskarżonego i ocenił jego warunki i właściwości osobiste w sposób negatywny. Przesłanką decydującą o tym, czy kara ma być orzeczona w postaci bezwzględnej, czy też z warunkowym zawieszeniem jej wykonania, jest ocena, w jakiej postaci kara ta osiągnie cele wobec sprawcy przestępstwa, a więc rozstrzygnięcie to musi znajdować uzasadnienie w pozytywnej lub negatywnej prognozie kryminologicznej. Jak już wskazano powyżej Sąd dokonał negatywnej oceny tej prognozy. W ocenie Sądu orzeczenie wobec M. N. (1) kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania nie odniosłoby zamierzonych celów resocjalizacyjnych. Poza tym z okoliczności przypisanego oskarżonemu w niniejszej sprawie czynu wynika, że oskarżony działał w warunkach powrotu do przestępstwa określonych w art. 64 § 1 kk. Popęlenie przez oskarżonego kolejnego, takiego samego przestępstwa, po opuszczeniu Zakładu Karnego w przekonaniu Sądu świadczy o lekceważącym stosunku oskarżonego do obowiązującego porządku prawnego i norm współżycia społecznego. Oskarżony będąc uprzednio karany, nie skorzystał z szansy zmiany sposobu życia danej mu uprzednio przez Sąd. Dotychczasowa karalność sprawcy, stosunek do prawomocnie orzeczonych wyroków Sądów wskazuje na nieskuteczność stosowanych dotychczas form represji karnej, brak poszanowania porządku prawnego i niepoprawność zachowania, co przy uwzględnieniu dyrektyw prewencji indywidualnej nie daje podstaw do pozytywnego prognozowania na przyszłość. Popęlenie przez oskarżonego kolejnych przestępstw świadczy jedynie o tym, iż jest on już osobą na tyle zdemoralizowaną, że kara straciła dla niego aspekt wychowawczy, a jest jedynie dolegliwością za przestępcze zachowanie. Dlatego też, zdaniem Sądu, orzeczona wobec oskarżonego bezwzględna kara pozbawienia wolności w wymiarze 10 miesięcy jest w pełni wyważona i sprawiedliwa w świetle powyższych okoliczności.

Zważywszy, iż pokrzywdzona (...) Spółka akcyjna w K. Oddział w W. wystąpiła z wnioskiem o naprawienie szkody, Sąd w myśl art. 46 § 1 kk orzekł wobec oskarżonego środek karny w postaci naprawienia szkody w części dotychczas nie naprawionej (ze skradzionych ruchomości pokrzywdzona odzyskała dotychczas 22 sztuki czekolad o łącznej wartości 241,78 złotych), tj. w kwocie 241,78 złotych na rzecz pokrzywdzonej (...) Spółka akcyjna w K. Oddział w W. . Oskarżony wyrządził swoim zachowaniem szkodę po stronie pokrzywdzonego, której w tej części dotychczas nie wyrównał i dlatego w ocenie sądu zasadnym jest zobowiązanie oskarżonego do jej naprawienia. Ten środek kompensacyjny będzie stanowił dodatkową dolegliwość i uzmysłowi oskarżonemu nieopłacalność popełniania przestępstw, a jednocześnie będzie stanowił rekompensatę dla pokrzywdzonego za wyrządzoną mu szkodę. Sąd orzekł wobec oskarżonego obowiązek naprawienia szkody poprzez zapłatę na rzecz pokrzywdzonego kwoty 241,78 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 11 września 2015 roku do dnia zapłaty, a zatem od dnia następującego po zaistniałych kradzieżach. M. N. (1) dokonując zaboru towaru ze spółek sklepowych miał świadomość jaką wartość przedstawia ten towar i w związku z tym miał wiedział jaką szkodę swym zachowaniem powoduje.

Stosownie do brzmienia art. 63 § 1 kk Sąd zaliczył oskarżonemu na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności okres rzeczywistego pozbawienia wolności w niniejszej sprawie.

Na mocy art. 624 § 1 kpk Sąd zwolnił oskarżonego od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych uznając, iż ze względu na aktualną sytuację materialną, uiszczenie ich byłoby dla niego zbyt uciążliwe.